

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 7978/2021
07.04.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Зорана Хацића, Добриле Страјина и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Маја Војводић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Привредни суд у Ужицу, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Ужицу, ради накнаде имовинске штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гжрр 159/21 од 17.08.2021. године, у седници већа одржаној дана 07.04.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гжрр 159/21 од 17.08.2021. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гжрр 159/21 од 17.08.2021. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гжрр 159/21 од 17.08.2021. године, ставом првим изреке, одбијене су, као неосноване, жалбе парничних странака и потврђена пресуда Основног суда у Ужицу Прр1 8/21 од 24.05.2021. године, којом је делимично усвојен тужбени захтев, обавезана тужена да тужиоцу, на име накнаде имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року исплати износ од 699.432,12 динара, са законском затезном каматом од 19.01.2021. године, као дана подношења тужбе до исплате, одбијен, као неоснован тужбени захтев за исплату износа од још 221.493,42 динара, са законском затезном каматом од подношења тужбе до исплате и обавезана тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 21.643,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, одбијени су, као неосновани, захтеви парничних странака за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, побијајући је, како произлази из навода ревизије, у одбијајућем делу захтева, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно

дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/2011...18/2020, у даљем тексту: ЗПП).

Правноснажном пресудом, применом материјалног права из одредби Закона о заштити права на суђење у разумном року, Закона о облигационим односима, Устава Републике Србије и Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода, цитираних у образложењу нижестепених пресуда, обавезана је тужена да тужиоцу накнади имовинску штету изазвану повредом права на суђење у разумном року у предмету Привредног суда у Ужицу Ст 31/11, у висини неисплаћеног потраживања тужиоца из радног односа према стечајном дужнику „Јелова гора“ а.д. Ужице, утврђеног из Закључка о листи утврђених и оспорених потраживања од 07.08.2012. године, а умањеног за износ разлике између доспеле законске затезне камате приписане главници обрачунате конформном и пропорционалном методом. Ово због тога што поступак стечаја, покренут 24.05.2011. године над стечајним дужником „Јелова гора“ а.д. Ужице у којем је тужиоцу признато потраживање из радног односа, није окончан ни након доношења решења Привредног суда у Ужицу Р4ст 61/2020 од 09.09.2020. године, којим је утврђено да је тужиоцу у стечајном поступку повређено право на суђење у разумном року и наложено стечајном судији да у року од четири месеца предузме све законом прописане мере, како би се стечајни поступак што пре окончао.

Нижестепени судови су, на основу утврђеног чињеничног стања, одлуку о основаности тужбеног захтева за накнаду имовинске штете и објективној одговорности тужене за дугове предузећа са већинским друштвеним (државним) капиталом, какво је било предузеће „Јелова гора“ а.д. Ужице, у односу на које тужилац има новчано потраживање из радног односа, донели у складу са судском праксом овог суда, израженом у пресудама донетим у истоветном чињенично-правном спору, у складу са правним становиштем израженим у бројним одлукама Европског суда за људска права и Уставног суда Републике Србије, као и у складу са закључком усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 02.11.2018. године према којем Република Србија одговара за материјалну штету насталу због потпуног или делимичног неизвршења правноснажних и извршних судских одлука, односно у стечају утврђених потраживања запослених из радног односа која су без њихове кривице остала неизвршена и у поступку стечаја вођеном над стечајним дужником са већинским друштвеним или државним капиталом, уз услов да је претходно утврђена повреда права на суђење у разумном року.

Одлуку о висини тужбеног захтева, у побијаном делу, нижестепени судови су донели у складу са правним ставом Врховног касационог суда усвојеним на седници Грађанског одељења од 02.04.2013. године, а заузетим након одлуке Уставног суда Уз 82/2009 од 12.07.2012. године („Службени гласник РС“, број 73 од 27.07.2012. године) којом је утврђено да одредба члана 3. став 1. Закона о висини стопе затезне камате („Службени лист СРЈ“ број 9/01) у делу који гласи: „применом конформне методе“, није у сагласности са Уставом. Према наведеном правном ставу Врховног касационог суда о спровођењу извршења на основу извршне исправе донете применом неуставног прописа, чија је примена у овом случају могућа по аналогији (стечај је по својој природи, институт колективног намирења поверилаца генералним извршењем на имовини стечајног дужника), ако извршна исправа гласи на новчани износ у коме је главници приписана доспела камата обрачуната конформном методом по Закону који

је у том делу проглашен неуставним, суд ће по службеној дужности, извршити разграничење и нови обрачун камате извршити тако што ће до 03.03.2001. године применити конформни метод, од тада до 17.05.2011. године метод простог интересног рачуна, а од тада па надаље по одредбама члана 2. и 3. Закона о висини стопе затезне камате.

У конкретном случају, након доношења Закључка о листи потраживања од 07.08.2012. године, којим су утврђена потраживања тужиоца према стечајном дужнику, стечајни управник је доставио суду 23.08.2013. године листу утврђених и оспорених потраживања са прерачуном законске затезне камате пропорционалном методом, па је тужбени захтев одбијен за износ разлике између доспеле законске затезне камате приписане главници обрачунате конформном и пропорционалном методом.

Из наведеног разлога нису испуњени услови да се у овој парници прихвати одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној, па је применом члана 404. ЗПП одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Чланом 468. став 1. ЗПП је прописано да су спорови мале вредности спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Чланом 479. став 6. ЗПП прописано је да у поступцима о споровима мале вредности против одлуке другостепеног суда ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 19.01.2021. године. Првостепена пресуда донета је 24.05.2021. године. Другостепена пресуда донета је 17.08.2021. године. Вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде је износ од 221.493,42 динара, што према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе (1 евро = 117,5792 динара) представља динарску противвредност износа 1.883,78 евра.

Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности у којем је вредност побијаног дела испод наведеног законског лимита, ревизија тужиоца није дозвољена, у смислу члана 479. став 6. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке овог решења.

**Председник већа - судија
Весна Субић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић